

TEATRE

Josep Maria Pou: “Em moria de ganes d’interpretar un home normal”

L’actor protagonitza la tragicomèdia
‘El pare’ al Teatre Romea

NÚRIA JUANICO LLUMÀ
BARCELONA

Els últims personatges que han passat pel cos de Josep Maria Pou comparteixen la qualitat d’herois i de clàssics: els últims anys Falstaff –que ha representat arreu d’Espanya, però que no s’ha vist a Barcelona–, Sòcrates, el capità Ahab de *Moby Dick* i Ciceró li han comportat un profund procés d’investigació abans d’encarnar-los. Ara, l’actor i director del Teatre Romea respira una mica alleujat. “Per fi no m’he de vestir amb túniques ni amb grans perruques. És la primera vegada que em passo gairebé tota la funció en pijama, és fantàstic”, diu Pou. L’actor protagonitza *El pare* al Teatre Romea a partir d’avui, en un espectacle del francès Florian Zeller dirigit per Josep Maria Mestres. “Em moria de ganes d’interpretar un home normal i corrent, que fos comparable amb els que veig passar cada dia pel carrer”, afirma Pou.

Aquest home normal és l’Andreu, té 76 anys i està perdent la memòria. El muntatge l’acompanya en el procés de presa de consciència d’aquesta demència incipient i també en les reaccions del seu entorn més pròxim, format per la seva filla i el seu gendre. “L’Andreu no té ni punyetera idea científica del que li està passant, però s’adona que els records

més recents desapareixen. És un home que s’adona que s’està esborrant del món i no ho acaba d’entendre”, diu l’actor. Per convertir-se en el protagonista, Pou ha begut de l’experiència pròpia i de la gent pròxima. “Em baso en l’experiència vital pròpia, no com a malalt sinó del que porto acumulat de vida –explica l’interpret–. Els actors som com esponges, anem bevint i anem guardant el que veiem i vivim, i tot això ens serveix per fabricar els nostres personatges. He conegut gent molt vinculada als problemes que es tracten a la funció, i el seu record continua dins meu”.

Al costat, l’Andreu hi té l’Anna (Rosa Renom) i el Pere (Pep Pla), que intenten ajudar-lo com poden. “L’espectacle parla de fer-se gran i d’estimar-se malament però d’estimar-se. Ens toca molt de prop”, diu Renom. El seu personatge fa tot el possible per trobar una cuidadora que agradi al pare i li presenta la Laura (Mireia Illamola). Completen el repartiment Josep Julien i Victòria Pagès amb dos personatges misteriosos. “Del teatre bo és millor saber-ne poc abans d’anar-hi”, llança el director del muntatge.

Subvertir les lleis teatrals

El pare es va estrenar a França el 2012 i va convertir-se en un èxit teatral i cinematogràfic: el 2020, el mateix Zeller va dirigir-ne la pel·lí-

Josep Maria Pou fotografiat dijous al Teatre Romea. ACN

cula, que van protagonitzar Anthony Hopkins i Olivia Colman i per la qual l’interpret va guanyar l’Oscar a millor actor. “El material d’aquesta història és molt atractiu, i molta gent arreu del món l’ha volgut portar als escenaris. No només pel que explica sinó també perquè subverteix i transforma les lleis de la dramàtúrgia”, destaca Pou. Aquest element, de fet, és un dels que es ressalten a l’espectacle del Romea. “Mirem el que passa a través dels ulls de l’Andreu i del seu cor. És una obra de teatre xocant i emocionant tant emocionalment com formalment”,

diu Mestres, que defineix *El pare* com “un thriller, una comèdia i una tragèdia, tot sacsejat”.

Amb *El pare*, Josep Maria Pou i Josep Maria Mestres tornen a compartir escenari. L’última vegada que van treballar junts va ser a *Justícia*, l’espectacle de Guillem Clua al Teatre Nacional de Catalunya que es va haver de suspendre a la meitat per culpa de la pandèmia. “Les funcions es van tallar de manera abrupta i no es van poder reprendre més endavant. Ens va saber molt de greu. Fer ara *El pare* junts és el nostre premi de repetició”, afirma Pou. ■